

обѣда имъ билъ каша. Единъ между всичкитѣ ропталъ и говорилъ, че кашата е горчива; той високо казвалъ: „ето съ какво горчиво жито ни хранятъ за нашата служба и трудове! Ето какъ ни оцѣняватъ!“ и пр. Господаря са намерилъ близо и съ крайно прискѣрбие чулъ тия думи; но за да не би същето роптание да се пораспространи и между другитѣ, той отишълъ при готвачитѣ и казалъ:

— „Дружина, и азъ съмъ гладенъ, дайте ми малко хлѣбъ и соль“.

— Заповѣдайте малко каша, господарю, му отговорили.

Монарха зелъ лъжицата на единъ войникъ, гребналъ си нѣколко пхти и не показалъ никакво неудоволствие; тѣй, като че не забѣлѣжилъ горчивината на житото, казалъ:

— „Сладка каша, дружина, яжте на ваше здравие.

И отдалечилъ са.

— Слушанъ ли, казалъ другъ единъ войникъ на роптащия, що говори господаря? самъ той аресва кашата, а ти роптаешъ; наистина, тя е малко горчивка, но що да са прави, въ походъ сми, невъзможно е всичко да е прѣсно. Когато са върнемъ, не само храната, всичко ще ни бжде добро и сладко.

Не доволния отговорилъ:

— Наистина е тѣй; менъ ма хвана срамъ, когато и самия господаръ похвали кашата.

По тозъ начинъ монарха пресяклъ роптанието и успокоилъ недоволния; а комисаря, който купувалъ туй жито послѣ наказлъ за невниманието му. Освѣнъ туй, далъ и строго повѣление, всичко онуй което са дава на войниците да бжде добро и неразвалено; туй са казало и на началници на всичката вийска.